

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

11 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:

președinte:

Diaconu Iurie

judecători:

Catan Liliana

Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2019, în cauza penală privindu-l pe

ADAMCIUC Iurii XXXXXXXX, născut la
xx xxxxxxxxxxx xxx, originar și domiciliat în mun.
XXXXXXXX, str. XXXXXX XXXXXX xx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 10.08.2017 – 28.06.2018;

Instanța de apel: 10.08.2018 – 15.01.2019;

Instanța de recurs: 29.10.2019 – 11.12.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 28 iunie 2018, Adamciuc Iurii a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că Adamciuc Iurii se învinuiește potrivit rechizitoriului de faptul că, în perioada de timp de la data de 28 aprilie 2016 până în prezent, tănuiește locul aflării bunurilor transmise spre păstrare și anume: cazan de gaz de model „Ariston” de culoare albă, frigider model „BEKO” de culoare albă, mașină de spălat de model „LG” de culoare albă, cu volumul de 5 kg Direct Drive, monitor de model „Samsung” de culoare sură cu diagonala de 54 cm. și cuptor cu microunde de model „LG” de culoare albă „antibacterian”, cunoscând cu certitudine că, în privința acestor bunuri este aplicat sechestrul la data de 23.01.2017, de către executorul judecătoresc Nicolae Pașa.

Astfel, acțiunile lui Adamciuc Iurii au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 251 Cod penal, adică, *însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor gajate, înghețate, luate în leasing, sechestrate sau confiscate.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței primei instanțe a fost contestată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Adamciuc Iurii să fie condamnat în baza art. 251 Cod penal la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 1400 unități convenționale, ceea ce constituie 70 000 lei, fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

În argumentarea apelului, apelantul a invocat că:

- în motivarea soluției adoptate instanța de fond nu a analizat cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor;

- instanța de fond a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, or în sentința contestată instanța de judecată nu s-a expus asupra tuturor motivelor care au determinat achitarea inculpatului;

- soluția de achitare a inculpatului este una contrară stării de fapt stabilite în baza probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești, iar instanța de fond a interpretat eronat norma legislativă prevăzută la art. 251 Cod penal și ilegal a dispus achitarea inculpatului;

- cu toate că instanța de fond a constatat ca fiind neconfirmată fapta de tănuire a bunurilor sechestrate în acțiunile inculpatul, nu a luat în calcul acțiunile întreprinse de executorul judecătoresc Nicolae Pașa în vederea verificării locului aflării acestor bunuri sechestrate, lăsate pentru păstrare inculpatului la domiciliul său de pe str. XXXXXX XXXXXX xx, mun. XXXXXXXX, fapt confirmat atât prin declarațiile date în calitate de martor a executorului judecătoresc nemijlocit în cadrul ședinței de judecată cât și prin înscrisurile anexate la materialele cauzei penale și cercetate în cadrul ședinței de judecată și anume: fotocopia somației nr. 019-1614R/17 din 29.05.2017 adresată lui Adamciuc Iurii și copia procesului – verbal de constatare a imposibilității, probe ignorate de către instanța de judecată.

- indicând lipsa elementelor constitutive ale compenței de infracțiune, instanța de judecată nu a făcut nici o referire la prezența sau absența laturii subiective a infracțiunii, or în cadrul cercetării judecătorești s-au confirmat elementele constitutive ale compenței de infracțiune precum latura obiectivă și semnele laturii subiective manifestate sub forma intenției directe.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat, și menținută sentința primei instanțe.

4.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că instanța de fond just a stabilit starea de fapt și de drept ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect și just a conchis asupra nevinovăției inculpatului pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Împrejurările ce determină necesitatea achitării inculpatului au fost constatate prin totalitatea de probe prezentate atât de acuzare cât și de apărare, fiind corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, iar instanța de fond corect și în mod justificat a ajuns la concluzia că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, ceea ce determină necesitatea achitării acestuia.

Instanța de apel, în urma analizei probelor prezentate de către acuzare și apărare, cercetate în ședința de judecată, a conchis că instanța de fond a stabilit corect situația de fapt, constatând necesitatea achitării inculpatului, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal.

În urma verificării legalității și temeiniciei sentinței atacate, pe baza probelor prezentate de către procuror și examinate de prima instanță, probelor cercetate suplimentar în instanța de apel, probelor scrise din dosar, instanța de apel a concluzionat că prima instanță corect a constatat că procurorul nu a prezentat probe pertinente, concludente, utile și veridice care ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, și corect a pronunțat o sentință de achitare, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii or, din ansamblul de probe prezentate de procuror nu se confirmă vinovăția inculpatului.

Astfel, instanța de apel a reținut că din moment ce nu a fost prezentată nici o probă concludentă, pertinentă și veridică care ar demonstra că inculpatul Adamciuc Iurii ar fi comis însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor gajate, înghețate, luate în leasing, sechestrate sau confiscate, pronunțarea unei sentințe de condamnare în privința acestuia ar contravine prevederilor art. 8 Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentul acuzatorului de stat, precum că prima instanță ar fi pronunțat o sentință ilegală și neobiectivă de achitare a inculpatului care urma a fi recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, instanța de apel a constatat că prima instanță nu a comis careva erori de fapt și de drept, care ar impune casarea sentinței adoptate în partea achitării inculpatului.

Afirmațiile apelantului, au fost apreciate de instanța de apel ca fiind opinia subiectivă a acestuia, așa cum prima instanță corect a justificat și motivat soluția sub aspectul achitării inculpatului, ținând cont de probele prezentate de către acuzare și cercetate în ședința de judecată și care au fost apreciate potrivit prevederilor din art. 101 Cod de procedură civilă, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și ajungând la concluzia corectă cu privire la necesitatea achitării inculpatului pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, deoarece nu au fost prezentate probe verosimile în acest sens.

A notat instanța de apel că, temeiul de casare a sentinței, invocat de apelant, precum că hotărârea primei instanțe conține o eroare de drept nu și-a găsit confirmare la exmainarea apelului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârilor judecătorești.

Totodată, cu referire la argumentul apelantului că nu este de acord cu aprecierea probelor prezentate de învinuire, considerând că instanța de fond incorect a apreciat declarațiile martorilor și înscrisurile din actele care în opinia procurorului ar confirma vinovăția inculpatului, instanța de apel a reținut că probele au fost apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură civilă, iar opinia apelantului precum că numai probele acuzării sunt pertinente, concludente, utile și veridice, fără ca acestea să fie apreciate în ansamblu și cu probele apărării, la caz, a depozițiilor inculpatului, ar însemna încălcarea normei de procedură penală sus-menționată.

Atât din declarațiile inculpatului cât și din înscrisurile cercetate în cadrul examinării cauzei penale, instanța de apel nu a constatat că inculpatul ar fi tănuit și tănuiește bunurile sechestrate de către executorul judecătoresc Nicolae Pașa în procesul de executare a documentului executoriu emis la 08.12.2008 de Judecătoria Botanica, prin care din contul inculpatului a fost încasată în beneficiul BC „Mobiasbanca” datoria în sumă de 20853,20 lei, or, potrivit declarațiilor martorului/ executorul juecătoresc Nicolae Pașa, acțiuni de intrare sau intrare forțată în imobilul din str. Xxxxxx Xxxxxx xx, mun. Xxxxxxxx, unde locuiește inculpatul și unde au fost de fapt sechestrate bunurile, nu au fost întreprinse, iar la moment despre bunurile sechestrate executorul judecătoresc nu știe nimic.

Totodată, instanța de apel a pus la baza soluției sale și declarațiile martorului Adamciuc Tatiana și ale inculpatului, care au declarat că bunurile pe care s-a aplicat sechestrul, se află la moment acasă unde și s-au aflat întotdeauna. Mai mult ca atât, după aplicarea sechestrului, executorul judecătoresc nu s-a mai prezentat la ei acasă niciodată pentru a verifica dacă bunurile sechestrate sunt păstrate la domiciliu sau nu, urmare a cărui fapt, fără a se cunoaște soarta bunurilor respective, executorul judecătoresc a dedus că acestea ar fi tănuite de inculpat iar organul de urmărire penală a concluzionat că inculpatul ar fi tănuit bunurile sechestate, reieșind din presupusa ignoranță manifestată de acesta la somațiile executorului judecătoresc din 28.04.2017 și 29.05.2017.

A reținut instanța de apel, că somația executorului judecătoresc din 28.04.2017 nr. 019-1614/17, prin care îl obliga pe Adamciuc Iurii să prezinte la data de 10.05.2017, în biroul executorului judecătoresc Nicolae Pașa, bunurile sechestrate prin procesul – verbal nr. 1779R/16 la data de 23.01.2017, a fost transmisă fiicei inculpatului în limba de stat, cu toate că atât inculpatul cât și fiica acestuia sunt vorbitori de limba rusă, deci, nu posedă limba în care a fost întocmit actul procesual și care urma ulterior a fi transmisă inculpatului, ori, pentru a înțelege conținutul actului înmănat de către inculpat, acesta urma a fi întocmit în

limba pe care o posedă debitorul sau urma a-i fi asigurat acestuia dreptul la un interpret.

Cu referire la cea de a doua somație din 29.05.2017 cu nr. 019-1614R/17, instanța de apel a notat că la materialele cauzei lipsește dovada recepționării ei de către inculpat, respectiv acesta nici măcar nu avea de unde să cunoască că la data de 05.06.2017 orele 09.00, urma să prezinte în biroul executorului judecătoresc Nicolae Pașa, bunurile sechestrate prin procesul-verbal nr. 1//9R/16 la data de 23.01.2017, ceea ce atestă că eronat organul de urmărire penală a concluzionat referitor la tănuirea de către inculpat a bunurilor sechestrate, or organul de urmărire penală după sesizarea executorului judecătoresc din 16.06.2017, fără a întreprinde măsuri suficiente de elucidare a tuturor circumstanțelor, în lipsa probatoriului suficient, a pornit urmărirea penală bazându-se doar pe actele ridicate din cadrul dosarului de executare, întocmite de executorul judecătoresc, fără a proba faptul tănuirii bunurilor de către inculpat în condițiile în care atât martorul Adamciuc T. cât și inculpatul au indicat că bunurile respective se află acolo unde a fost pus sechestrul și nu au fost tănuite.

Instanța de apel a dat o apreciere critică declarațiilor martorului/ executorul judecătoresc Nicolae Pașa, precum că acesta ar fi fost în imposibilitate să verifice existența bunurilor la locul aflării lor, deoarece de către inculpat nu i s-a permis accesul în imobilul deținerii bunurilor sechestrate, or potrivit art. 22 lit. f) Cod de executare, executorul judecătoresc era în drept să intre, cu acordul debitorului sau al membrilor lui de familie adulți (iar în lipsa acordului, cu concursul organelor de drept), în încăperile ce reprezintă domiciliul sau sediul debitorului, în alte încăperi și depozite ce aparțin debitorului, precum și în cele aflate în folosința acestuia, și să le cerceteze. Astfel, în lipsa acordului inculpatului de a pătrunde în imobilul din locul aflării bunurilor date spre păstrare, executorul judecătoresc era în drept să antreneze organele de drept pentru verificarea existenței bunurilor sechestrate, condiție care nu a fost îndeplinită.

A reiterat instanța de apel că organul de urmărire penală a omis să constate prin probe concludente și pertinente că inculpatul a comis *tănuirea* bunurilor sechestrate, la fel nu a fost dovedit cu ce scop ar fi fost tănuite bunurile atâta timp cât inculpatul continua să restituie datoria față de BC „Mobiasbanca” prin intermediul executorului judecătoresc, fapt confirmat prin: copia procesului verbal din 22.12.2016 nr. 019-2013/15 prin care la data de 22.12.2016 Adamciuc I. în contul restituirii datoriei a achitat suma de 1100 lei; la data de 30.01.2017 nr. 019-1614/17 suma de 1100 lei; la 07.06.2017 nr. 9-17792/16 suma de 1100 lei iar la 04.05.2017 nr. 019-16148/17, prin care se dovedește că au fost ridicate de la Adamciuc I. suma de 3300 lei, iar potrivit copiei procesului verbal din 20.07.2017 nr. 019-2013-1617/17, inculpatul a restituit suma de 550 lei.

Instanța de apel a notat că, în pofida faptului că la faza de urmărire penală, potrivit procesului verbal de confruntare între Pașa Nicolae și inculpatul Adamciuc

I., executorul judecătoresc l-a întrebat pe ultimul unde se află bunurile, la care inculpatul a răspuns că acestea se află acasă, unde se și aflau, însă nici după aceasta organul de urmărire penală nu a verificat veridicitatea celor invocate pentru a stabili existența sau inexistența laturii obiective a infracțiunii.

A conchis instanța de apel că probele invocate de apelant nu pot servi ca probe care ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate acestuia, or, nici una din probele respective nu indică direct sau indirect la acesta că ar fi comis infracțiunea imputată lui, astfel, în cadrul examinării cauzei, organul de urmărire penală nu a constatat prezența laturii subiective a infracțiunii, care se manifestă prin intenție directă sau indirectă, fiind constatată lipsa intenției inculpatului de a tăinui bunurile sechestrate, care de fapt nici nu-i aparțineau cu drept de proprietate. Or, la materialele cauzei penale nu au fost prezentate probe care ar demonstra că inculpatul intenționat a tăinuit bunurile sechestrate și asta în pofida faptului că motivul infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, constă de cele mai dese ori în interesul material, însă în cazul dat, inculpatul continua să-și onoreze obligațiile de debitor și fără a tăinui bunurile sechestrate.

Mai mult ca atât, reține instanța de apel că organul de urmărire penală a eșuat în a demonstra modul în care inculpatul ar fi tăinuit bunurile sechestrate, atât timp cât nu s-a constatat cu certitudine că bunurile lipsesc din imobilul în care au fost sechestrate, din moment ce inculpatul afirma întruna că acestea s-au aflat în imobilul în care au fost sechestrate și unde-și are domiciliul.

Instanța de apel, a concluzionat că instanța de fond și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele declarate de procuror, iar apelantul nu aduce careva argumente, ce ar combate concluzia instanței de judecată.

Nu a reținut instanța de apel nici argumentele apelantului precum că prima instanță ar fi apreciat arbitrar și eronat probele și circumstanțele cauzei, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate fiind dovedită, or, această concluzie contravine materialelor cauzei, iar prima instanță corect și în deplină măsură a dat apreciere probelor și circumstanțelor cauzei și corect a constatat că învinirea adusă inculpatului Adamciuc M. nu este bazată pe probe directe, pertinente și concludente ce ar confirma vinovăția acestuia, iar toate dubiile în probarea învinirii care nu pot fi înlăturate urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului.

Instanța de apel a constatat că prima instanță s-a expus asupra tuturor probelor, elucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, iar în conformitate cu prevederile art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală, a făcut o analiză amplă a probelor acumulate, a argumentat detaliat, cu trimitere la legile respective, de ce s-au respins probele ce au fost aduse în suportul învinuirii și s-au apreciat astfel. Prin urmare, toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar dezacordul apelantului cu modul de

apreciere a probelor administrate în dosar nu poate servi ca temei de casare a unei hotărâri judecătorești definitive, atât timp cât alte circumstanțe nu sunt invocate.

În concluzie, instanța de apel a menționat că la caz, probatoriul prezentat nu demonstrează vinovăția inculpatului Adamciuc I. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, în acțiunile acestuia lipsind elementul penal.

5. Împotriva deciziei instanței de apel, recurs ordinar declară procurorul, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și remiterea cauzei penale la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecători, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În motivarea recursului, procurorul menționează că în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a conșis să mențină sentința contestată, urma să dezvăluie această concluzie, expunându-și punctul de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii, fapt ignorat de către instanța de apel, ceea ce a avut drept consecință nerezolvarea fondului apelului.

Opinează recurentul că la examinarea apelului, instanța de apel nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului, de comiterea infracțiunii imputate, nu a dat o apreciere obiectivă circumstanțelor de fapt ale cazului, împrejurări cu certitudine stabilite prin faptul că până la momentul de față nu se cunoaște locul aflării bunurilor sechestrate de către executorul judecătoresc.

Invocă recurentul că atât prima instanță cât și cea de apel, nu au analizat cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor și respectiv au dedus eronat că inculpatul urmează a fi achitat, din motivul lipsei în acțiunile sale a elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate prevăzute de art. 251 Cod penal.

Cu toate că atât prima instanță cât și instanța de apel au conchis că nu s-a confirmat fapta de tănuire a bunurilor sechestrate în acțiunile inculpatului, recurentul consideră că instanțele nu au ținut cont de acțiunile întreprinse de executorul judecătoresc Pașa Nicolae în vederea verificării locului aflării acestor bunuri sechestrate, lăsate pentru păstrare inculpatului la domiciliul său de pe str. Xxxxxx Xxxxxx xx, mun. Xxxxxxxx, fapt confirmat atât prin declarațiile date în calitate de martor a executorului judecătoresc în ședința de judecată, cât și prin înscrisurile anexate la materialele cauzei penale și cercetate în cadrul ședinței de judecată și anume: copia somației nr. 019-1614R/17 din 28.07.2017, prin care Adamciuc Tatiana, fiica inculpatului s-a obligat să o transmită adresatului, copia somației nr. 019-1614R/17 din 29.05.2017 și copia procesului verbal de constatare a imposibilității. Însă instanțele de judecată le-au ignorat, punând la baza soluției

de achitare declarațiile inculpatului și a fiicei acestuia care sunt persoane interesate în evitarea tragerii la răspundere penală.

Recurentul consideră că în cadrul cercetării judecătorești a fost confirmată pe deplin latura obiectivă și latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, manifestată prin vinovăție sub forma intenției indirecte.

Astfel, recurentul opinează că instanțele la emiterea sentinței de achitare, când au indicat lipsa semnelor constitutive ale componentei de infracțiune prevăzută de art. 251 Cod penal, nu a făcut nici o referire la latura subiectivă a infracțiunii asupra prezenței sau absenței semnelor acesteia.

În viziunea recurentului, instanțele de judecată au pus la baza soluției de achitare declarațiile inculpatului, fără a aprecia drept veridice declarațiile martorului Nicolae Pașa și înscrisurile anexate la materialele cauzei, care confirmă imposibilitatea executorului să verifice existența bunurilor sechestrate, deoarece inculpatul nu i-a permis accesul în imobilul în care se dețineau bunurile, fapt confirmat prin somațiile executorului, acțiunile respective constituind latura obiectivă a infracțiunii incriminate.

Consideră recurentul că aprecierea critică a declarațiilor executorului judecătoresc Nicolae Pașa este una nefondată. Or, martorul respectiv a confirmat că inculpatul nu a prezentat bunurile și nici contravaloarea acestora, iar procedura de executare a fost intentată cu mult înaintea începerii urmăririi penale, iar inculpatul nu-și onora obligațiunile, chiar și după tragerea la răspundere contravențională. Acesta s-a deplasat la fața locului, și a avut tentative de a ridica bunurile, însă nu i-a fost permisă ridicarea acestora – inculpatul i-a interzis accesul în imobil, iar declarațiile executorului judecătoresc coroborează cu tot cumulul de probe prezentate de acuzare, iar aceste probe nu au fost apreciate în parte de către instanța de apel.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la

faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal evidențiază că procurorul în recursul declarat invocă drept temei de casare prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, însă Colegiul consideră că acest temei nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, în acest sens menționând următoarele.

Recurentul în recursul său indică eroarea prevăzută de art. 427 Cod de procedură penală, dar de fapt expune dezacordul cu aprecierea probelor de către instanțele de fond și de apel, probe care în viziunea sa confirmă vinovăția inculpatului.

Potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și oricăror probe noi prezentate instanței de apel.*

Alin. (4) și (5) ale aceleași norme prevăd că, *în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor și instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Colegiul reține că instanța de apel judecând cauza și verificând probele cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la nevinovăția lui Adamciuc Iurii în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 215 Cod penal.

Astfel, din conținutul hotărârilor instanței de fond și instanței de apel, rezultă că instanțele de fond corect au constatat că în acțiunile inculpatului Adamciuc Iurii lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, ulterior motivând concluzia de nevinovăție a inculpatului prin cumulul de probe administrate în cauză, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de către recurent, solicitarea recurentului privind casarea hotărârii instanței de apel, neavând suport probatoriu, contravine probelor administrate în cauză.

Generalizând cele expuse, Colegiul conchide în mod convingător, că partea acuzării în susținerea învinuirii nu a îndeplinit cerințele legii cu privire la prezentarea probelor, ce ar servi temei pentru condamnarea lui Adamciuc Iurii, ca de altfel și recursul declarat fiind unul formal cu invocarea probelor ce aparent indică la vinovăția ultimului.

Cu referire la argumentul recurentului precum că instanțele de fond nu au dat aprecierea corespunzătoare declarațiilor martorului/ executorul judecătoresc Pașa Nicolae, potrivit cărora s-ar fi stabilit imposibilitatea executorului să verifice existența bunurilor sechestrate, deoarece inculpatul nu i-a permis accesul în imobilul în care se dețineau bunurile, fapt confirmat prin somațiile executorului, acțiunile respective constituind latura obiectivă a infracțiunii incriminate, Colegiul reține că era obligația pozitivă a organului de urmărire penală de a verifica versiunea inculpatului precum că bunurile respective se aflau la adresa de domiciliu a acestuia și prin urmare nu erau tănuite /ascunse.

Mai mult ca atât, organul de urmărire penală în demonstrarea laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal, cu toate că menționează că aceasta se manifestă sub forma intenției indirecte, nu a înlăturat dubiile privind neconcordanța dintre acțiunile inculpatului prin care acesta continua să achite datoria față de creditorul BC „Mobiasbanca” SA, iar conform situației la zi, datoria a fost achitată integral, iar procedura de executare a fost încetată, anume pe motivul achitării integrale a datoriei (*f.d.168*) și totodată, ar fi tănuit bunurile sechestrate în contul stingerii datoriei, împiedicând astfel, executarea obligației. La fel, acuzarea nu a elucidat nici modul în care ar fi fost „tănuite” bunurile sechestrate și nu a verificat nici versiunea executorului judecătoresc privind imposibilitatea pătrunderii în imobilul în care se aflau bunurile sechestrate, limitându-se doar la actele întocmite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare.

Or, potrivit prevederilor art. 8 alin. (2) - (3) Cod de procedură penală, nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului.

În acest sens, Colegiul reține și jurisprudența CtEDO, potrivit căreia formularea învinuirii în privința unei persoane trebuie să fie concretă, cu suficientă claritate pentru ca persoana învinuită să poată realiza care sunt acțiunile sau inacțiunile sale care intră sub incidența învinuirii și respectiv să-și poată formula poziția de apărare, iar aceasta ar semnifica respectarea dreptului la un proces echitabil. Astfel, prezumția nevinovăției și exigența ca organul de urmărire penală să suporte sarcina de a dovedi acuzațiile este menționată explicit în art. 6 p. 2 din Convenție și ține de noțiunea generală de proces echitabil în sensul art. 6 p.1 (*cauza CtEDO Saunders v. Marea Britanie, 17.12.1996, p.58*).

Mai mult ca atât, Colegiul reține că potrivit prevederilor art. 22 alin. (1) lit. l) Cod de executare, executorul judecătoresc *este în drept să ridice*, să depoziteze, să administreze și să vândă bunurile sechestrate în procesul de executare, precum și bunurile gajate, iar în cazul în care acesta ar fi întâmpinat dificultăți în pătrunderea în imobilul inculpatului/ debitorului precum ar fi lipsa acordului debitorului sau a membrilor de familie adulți, acesta făcând uz de prevederile art. 22 alin. (1) lit. f) Cod de executare era în drept să solicite concursul organelor de drept pentru a pătrunde în domiciliul inculpatului și a verifica sau chiar ridica personal bunurile sechestrate.

În aceeași ordine de idei, Colegiul menționează, că aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond sau în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare, mai mult ca atât, temeiul invocat nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal menționează că atât prima instanță cât și instanța de apel au adoptat o hotărâre legală și întemeiată, temeiul invocat de recurent prevăzut la pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea. Prevederile legale obligatorii au fost respectate la judecarea cauzei în apel și Colegiul s-a expus motivat asupra respingerii apelului acuzării, cât și s-au indicat detaliat motivele adoptării soluției.

Totodată, Colegiul indică că criticile formulate de recurent, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în prima instanță și instanța de apel și le-a fost dată o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 5.1., soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea judecătorească în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casarea acesteia, constatându-se astfel că recursul declarat este inadmisibil.

Mai mult ca atât, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune acuzatorul de stat este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. În cazul în care instanțele și-au motivat decizia, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua

motivele jurisdicției acestor instanțe.

Având în vedere considerentele expuse și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar recursul declarat de către procuror este inadmisibil.

7. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Călugăreanu Vitalie, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2019, în cauza penală privindu-l pe Adamciuc Iurii Xxxxxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 ianuarie 2020.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion